

בע"ה י"ד בחשוון תשע"ח

03/11/2017

גליון מס' 3020

פרשת וירא

המבול בימי נח מחה את כל היקום, אולם את ה'שע לא הצליח לעקור. דור מבול במהדורה חדשה קם בסדום ועמורה: "ויאמר ה' זעקת סדם ועמורה כי רבה וחטאתם כי כבדה מאד". (בראשית י"ח, כ')

יתר על כן, פשעי סדום גדולים מפשעי המבול. כאן לפנינו בפעם הראשונה בתולדות האנושות, פשע מאורגן עם גושפנקה רשמית של החוק והשלטון.

סדום ניהלה מדיניות של 'בדידות מזהירה' שמטרתה לנתק את הקשרים עם העולם החיצוני הסובל, על מנת לשמור על אוצרותיה המרובים לעצמה. אמרו חז"ל: "אנשי סדום לא נתגאו אלא בשביל הטובה שהשפיע להם הקב"ה".

(מתוך: "ממעין האגדה א. ארזי")

פרשת השבוע: שפרה אסולין

שבת פרשת וירא		ימי החול	
הדלקת נרות	16:31	זמן תפילין / טלית	05:13←05:08
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית לימוד מדור לדור (במקביל)		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
		שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית א'	06:45	סוף זמן ק"ש	08:45←08:42
שחרית ב'	08:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה 12:30, 13:30	16.31	מנחה וערבית	16:35
מנחה (בני-עקיבא)	14:00	שקיעה	16:46←16:50
צאת השבת	17:25	ערבית	20:10

אחות תורנית – דורית רידר

שבת
שלום

פרשת העקדה

"...והא-לוהים, ניסה את-אברהם... קח-נא את-בנך את-יחידך אשר-אהבת את יצחק" (בראשית כב' א'-ב')

הפרשנות הקלאסית מתארת את העקדה כפשוטה ומסבירה כיצד יתכן שה' יעביר את אוהבו בניסיון שכזה ומצדיקה את מעשהו של אברהם אשר אינו שואל ומקשה על ה'.

בספר היובלים פרק יז' יט'-כב', מופיעה (אולי לראשונה) פרשנות זו: ויהי בשבוע השביעי בשנה הראשונה בחודש הראשון ליובל... נדברו בשמים... על אודות אברהם. (כ) ויאמרו כי נאמנה רוחו בכל אשר ידבר ה' אתו... (כא) ויבוא השר משטמה ויאמר לפני הא-לוהים, הנה אברהם אוהב ומוקיר את בנו יצחק מכל. (כב) אמור אליו להקריב אותו לעולה על המזבח... למען תדע אם נאמנה רוחו... גם מדרש תנחומא בסימן כב' ממשיך באותו הקו: אמר ליה: אי זה בן? אמר ליה: את יחידך. א"ל: זה יחיד לאמו וזה יחיד לאמו. א"ל: אשר אהבת. א"ל: שניהם אני אוהב. א"ל: את אשר אהבת הרבה. א"ל: וכי יש גבול במעיים? א"ל: את יצחק.

מגמה זו ממשיכה גם בעת החדשה, רבי קלונימוס שפירא במאמרו לר"ה בוורשה בשנת 1940 אומר: "...ואם לא אמר לו (ה') אח"כ 'אל תעש לו מאומה', היה זה האמת לשחטו." (מתוך "אש קודש" עמ' סח'. הרב שפירא סרב לברוח מוורשה בזמן השואה ובמהלכה בנו, בתו ואשתו נספו.)

מידי שנה קשה לי יותר לקבל את הפרשנות הזו. הרי, חוקי התורה אוסרים במפורש נוהג זה "ומזרעך לא תיתן להעביר למולך", (ויקרא י"ח כ"א). וכך גם בויקרא כ' ב'-ג': "אִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל... אֲשֶׁר יִתֵּן מִזְרְעוֹ לַמֶּלֶךְ מוֹת יוֹמָת עִם הָאָרֶץ יִרְגְּמֻהוּ בָּאֶבֶן. וְאֲנִי אֶתֶּן אֶת-פְּנֵי בְּאִישׁ הַהוּא וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ מִקֶּרֶב עַמּוֹ כִּי מִזְרְעוֹ נָתַן לַמֶּלֶךְ..." ואכן למרות ההסברים של חז"ל קשה להבין איך ה' ביקש מאברהם לעשות מעשה כזה? ואיזה אב יציית לבקשה כזו? מדוע אין אברהם שואל ומקשה על צו כ"כ אבסורדי? וזאת במיוחד לאור ההבטחות של ה' בדבר זרעו ובניגוד לאופן בו נהג בפרשת סדום. כמו כן, הרי אברהם הכיר את סיפורו של קין ואת האיסור הקדמוני להרוג שניתן עוד בימי נח: "שֹׁפֵךְ דָּם הָאָדָם - בָּאָדָם דָּמוֹ יִשָּׁפַךְ, כִּי בְצֶלֶם אֱ-לֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם" (בראשית ט' ו'). אם כן, איך לא שאל מדוע עליו לרצוח את בנו התמים? מה אם כן, הייתה תכלית "העינוי" הזה? ומדוע אין כמעט רגש או היסוס מצד אברהם?

ונראה לי להסביר באופן הבא: עבודת המולך והקרבת הילדים לאל כאות לנאמנות וכדרך פולחן מועדפת, רווחה עד מאוד בימי קדם באגן הים התיכון. עד כדי כך שיותר מאלף שנה לאחר ימי אברהם מסופר על יאשיהו המלך הנלחם בתופעה זו: "וטמא את התפת אשר בגי בני-הנם לבלתי להעביר איש את בנו ואת בתו באש למלך" (מלכים ב' כג י'). אברהם הגדל בסביבה זו ומעוניין להביע את אמונתו ואהבתו לאל, חולם חלום בו הוא מתבקש ע"י ה' להקריב את בנו היחיד. הוא יוצא "בשליחות א-לוהית" להקריבו אך מתעשת ברגע האחרון מאותו רצון עז וקדמוני. הוא מצליח להתנגד ללחץ החברתי ולדרך המקובלת לעבודת האל באותם ימים. הוא עוצר עצמו ומקריב את האיל תחת בנו.

שנים התהלכתי מוטרד מהפרשנות הזו, אשר נתתי למעשהו של אברהם, תוך שאני מחפש מי מהמפרשים יתמודד בכיוון פרשנות זה. לשמחתי לבסוף מצאתי במי לסמוך את יתדותיי.... נאמר בבלי, במסכת תענית ד'. (בפרוש לפסוק ממשלי: "לא ציווית... ולא עלתה על ליבי").

"לא צויתי למישע מלך מואב ו'לא דברתי ליפתח' ולא עלתה על ליבי זה עקדת יצחק..."

בבראשית רבה פרשה נ"ו מסבירים גמרא זו: "...כשאמרתי לך 'קח נא' לא אמרתי שחטו אלה: 'והעלהו'. לשם חיבה אמרתי לך. משל למלך שאמר לאוהבו העלה את בנך אל שולחני. הביא אותו אוהבו וסכיניו בידו. אמר המלך וכי העלהו לאכלו אמרתי לך? הדא הוא דכתיב ולא עלתה על ליבי, זה יצחק.

גם **המלבי"ם** מצטרף לגישה זו: "כבר אמרו, אשר לא ציוויתי ולא עלתה על ליבי זה עקדת יצחק... וגם איך ציווה וחזר בו? ואמנם, **אם היה אברהם מדקדק היטב, היה מבין שלא כוון ה' כלל שיצחק יהיה לעולה**.... ר"ל העלה את מי שאומר אליך, דהיינו את האיל... **ומרוב אהבתו לאלוקים ומרוב חשקו לקיים מצוותיו... לא חקר כלל ולא העמיק בדברים ורץ כצבי**... עד שהוצרך המלאך לעכבו." (מלבי"ם התורה והמצווה, בראשית כ"ב ב')

ואחתום **ברבי יוסף אבן כספי** מהמאה 13-14 מפרובאנס אשר היה רמב"מיסט, פילוסוף בלשן ופרשן: "איך יצונו ה' לעשות תועבה כזאת... ואפשר שקרה לו (לאברהם) **בחלום** כל זה המאורע." (גביע כסף עמ' לב').

שבת שלום ודרישת שלום חמה לחברי סעד מיעל ואילון היימן

אילון היימן - תושב סעד בצערה, ארץ ישראל

קיבוץ סעד אבל על פטירתה של חברתנו

עליזה גולדפדן ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

לחיים לנדסמן אתך באבלך במות אביך

יעקב לנדסמן ז"ל

קהילת סעד

עליזה המטפלת

אני רוצה לספר על זיכרונותיי הטובים מעליזה המטפלת בגיל הרך. זכינו ועליזה טיפלה בבנו לירון לפני למעלה מ-30 שנה. עליזה הייתה מטפלת שאהבה מאוד את בני טיפוחיה והקרינה כלפיהם חום רב. תחום שהשקיעה בו מאוד כמטפלת היה משחקי השולחן. מדי בוקר עוד לפני ארוחת הבוקר חיכו לילדים על השולחנות בפעוטון, משחקי זיכרון, לוטו וקלפים והיא לימדה אותם בסבלנות את הכללים ושיחקה איתם בעצמה. הילדים החזירו לה אהבה ואהבו מאוד לשחק.

לאחר מכן הקימה את משחקיית הילדים בפעוטון עץ (למי שעוד זוכר), לשם ניתן היה להגיע אחה"צ לשחק עם ההורים ולשאול משחק לבית. עליזה דאגה במסירות לשלמותם של המשחקים ולקניית משחקים חדשים. אהבתי את התמדתה בעבודתה. יהי זכרה ברוך.

נף קסט

דברי הספד ענינה רוצי בלווייה של עליזה אולדסדן ז"ל

עליזה הגיעה לסעד לפני כ 64 שנים.

בסעד נישאה עליזה למדריכה בבני עקיבא גרט, ומשפחתה התרחבה בארבעה ילדים כשציפי חברתי, היא הבכורה שבהם. עליזה הגיעה לסעד עם אביה, וכמו בסיפורים דומים, אני נפעמת ומעריכה את מעורבותם של הורי החברים דאז בקיבוץ. התהוותה מציאות של יחס מאד מכבד של החברים כלפיהם, ורצון עז שלהם לתת כפי יכולתם לקהילה.

אבא של עליזה, היה חייט מעולה ורק עליו סמכתי כנערה, כחיילת, שייצר את המכנסיים בדיוק כפי שאני רוצה. גם אבא של גרט חי בקיבוץ ועבד כספר- כך שהמשפחה התנהלה כמעט כחמולה כבר מתחילת דרכה. שנים רבות הייתה עליזה מטפלת פעוטים והיום כתבה שולית תימור בוואטצאפ הכיתתי שלנו "ציפי, אמא שלך היתה המטפלת הראשונה של בני הראשון שחר. לעולם נוקיר לה את אהבתה שהרעיפה עליו. היא לימדה אותנו להיות הורים..."

לאחר מכן הוציאה עליזה לפועל את רעיון המשחקייה בצריף- שתפס בעבר את מקומו הנוכחי של בית שקמה. פעם... כשהמשחקים היו מאד יקרים, נהנינו כולנו ההורים הצעירים, מהיכולת לגוון ולעורר סקרנות דרך שאילתם של המשחקים מהמשחקייה של עליזה. קצת "פחדנו" להחזיר מאחר ולעיתים קרובות אבד או נשבר חלק- אך עליזה קיבלה זאת בהבנה מתוך הכרותה את עולמו של הילד הקט. ובכלל- הייתה לעליזה הבנה לעולמם של הילדים. רק היום סיפרה לי תמי שרם, עד כמה תמכה בה עליזה בגידולה של ביתה אדווה בשנותיה הראשונות.

בשנים האחרונות עבדה עליזה במזכירות הטכנית. בראיון לעלון סיפרה כי אהבתה העיקרית הייתה לענות לטלפונים. שליטתה במגוון שפות: עברית, אידיש, אנגלית, וספרדית, תרמה ליכולותיה לנהל שיחה עם המתקשרים ולסייע להם.

עם פרישתה, כתבה אפרת, עורכת העלון דאז, עם דרורה ז"ל: "מאחורי הקלעים אנחנו יכולות לספר כי עליזה הייתה מאד מסורה לעבודתה... גם כאשר לא הרגישה טוב או גם כשהגיל מאפשר כבר לנוח... תמיד הגיעה לעבודה... עליזה מאד מסודרת ודייקנית- היא מראה לנו כרטיסיות של פרטים אישיים שהכינה בכתב-ידה לכל החברים... תודות לסדר שלה, כאשר אני צריכה פרט ביוגרפי כלשהו על חבר... - לעליזה יש תשובות..." [להזכירם- טרום עידן המחשב. ד.ר.] בהמשך אפרת מודה לה על עבודתה המסורה ועל שעזרה "ליילד" את העלון כל שבוע מחדש, בסבלנות רבה, גם כשמכונת השכפול נתקעה חדשות לבקרים.

6 השנים האחרונות לא היטיבו עם עליזה ומצבה הלך והידרדר. אשריה שזכתה לטיפולם המסור של כל ילדיה. כה מובן היה כשציפי ביקשה להביא את אימה לקיבוץ בו היא גרה על מנת לסעוד אותה מקרוב.

בחומר ארכיון קראתי כי עליזה עלתה לארץ ב1953 עם הגרעין הרביעי של תנועת ב"ע מדרום אמריקה, אשר היה מיועד לטירת צבי. אך בסופו של דבר התפזר בין קיבוצי הקיבוץ הדתי ועליזה הגיעה לסעד. והנה, נסגר מעגל ואת סוף שנותיה חייתה עליזה בקיבוץ לו הייתה מיועדת. אשריה של עליזה שזכתה לראות נכדים ונינים – משפחה צומחת ותוססת. ותנחומינו לכם: ציפי, יוני, מיכה, ואמנון, נכדים ונינים. בשם בית סעד, קיבוצה של עליזה.

יהא זכרה ברוך.

הספד אכא

אימא יקרה - תם סבלך, נפרדת מאתנו בפרשת: "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך"... פרשה המסמלת יותר מכל את סיפור חיך שלך ושל רבים מבני דורך. סיפור של תלאות ונדודים שבמהלכו מצאו הוריך חוף מבטחים באורוגואי שבדרום אמריקה, שם נולדתך את ואחותך אולגה תבדל"א למשפחה דתית ציונית.

בבני עקיבא מצאת לך את המשפחה המורחבת שלא הייתה לך, שם גם הכרת את אבא היקר ז"ל, ושם רקמתם יחדיו את חלומכם לעלות לארץ המובטחת ולהקים משפחה בקיבוץ סעד בנגב. למרות קשיים רבים הקמתם בסעד בית, משפחה מאושרת יחד עם סבא אברהם וסבא דויד זיכרונם לברכה שטיפולך המסור בהם משמש לנו דוגמא תמיד.

שנים עבדת בקיבוץ בטיפול בילדים כשיותר מכל אהבת את הטיפול והתמיכה בילדים בעלי הצרכים המיוחדים. מאוחר יותר תרמת להקמת המשחקה וכן עבדת במזכירות ובשכפול עיתון עלים במסירות והקפדה כל שבוע. גם לאחר שאבא חלה במחלה קשה ונפטר לפני 30 שנה, לא נפלה רוחך. הקדשת את מלא מרצך ואהבתך לנו הילדים, הנכדים והנינים, בנסיעותייך לכל אורכה של הארץ עם מזוודה עמוסה כל טוב בהגיעך לבקרנו.

בשנים האחרונות חלית במחלה קשה שהפכה את הפרידה ממך לארוכה ומתמשכת טיפין טיפין, ניתן למצוא מעט נחמה באחדות ובהתארגנות שלנו יחד בניסיון לעזור לך לעבור את הימים הקשים. ברצוננו להודות לכל החברים שעזרו לנו ולך במלאכת הקודש בעת הטיפול בך: חנוש, צוות בית שקמה, צוות המרפאה, ארונה שהייתה לך לעזר רב וכל בית סעד המתגלה במלוא תפארתו ברגעים קשים אלו!

בחודשים האחרונים של חיך שהית בבית המחבק והתומך של עטרת צבי, בקיבוץ טירת צבי שם זכית לסיים את חיך באהבה ובכבוד. נוחי על משכבך בשלום סבתא אהובה!

ציפי, יוני, מיכה ואמנון אולדפדן

דברים לזכרה של סבתא עליזה

לפני 30 שנה, כשהייתי בכיתה א', נפטר סבא גרט. אני לא זוכר הרבה מסבא, רק רגעים בודדים. אבל מאז היתה לי סבתא עליזה, סבתא במשרה מלאה. עם חום ואהבה ופינוקים מפה ועד להודעה חדשה. תה עם חלב, עוגת בראוניז עם קצפת, וקוגל חם ביום שישי.

סבתא עטפה אותי באהבה ודאגה, ואם זה בתור ילד בקייטנות נכדים או ממש לפני כמה שנים כשעבדתי בסביבה והייתי בא לישון אצלך, בכל פעם שהייתי בא לבקר לא הייתי יכול לצאת מהבית לפני שהיינו עוברים על כל הארונות, מדף אחרי מדף, עד שאקח כמה פינוקים לדרך.

בתקופה האחרונה סבתא כבר לא אתנו, וזה קשה. אבל אני זוכר את סבתא שהייתה אתנו בכל השנים האחרות, ואת כל האהבה, ועל כך אני אומר תודה.

עי כול

דקדוק מקראי והפטט

לולי חשיבות הנושא **להבנת המקרא**, לא היה צורך כלל לדשדש בקין והבל. אך, יען כי רבים וטובים אינם שְׁתים לבם אל פשוטו של המקרא, ודורשים מקראות ללא תוחלת, מצאתי לנכון להסביר דבר שצריך להיות פשוט. [ואכן היה פשוט ככל הנראה בשעת מתן תורה]. מלבד זאת, יש לי הרגשה שבאים בטענות לא מוצדקות להקב"ה על שְׁמָאס במנחתו של קין.

בשפות אירופיות, יש שפע 'זמנים' [tenses] לתאר עבר, הווה, עתיד, עבר רחוק, עתיד קרוב, הווה ממושך ואף איווי או זמן דמיוני [subjunctive]. אך העברית המקראית מציגה לפנינו לכאורה רק שלושה 'זמנים', ונעזרת ב**תחבולות** כדי לבטא את החסר. עוד יש להוסיף כי הזמנים אינם כזמנים בימינו, אלא דומים יותר לזמנים בשפה הרוסית [המכונים: imperfective ו-imperfective, ואין אלא שני זמנים אלה ברוסית!]

תחבולה אחת היא הקדמת הנושא לנשוא, ובמקרה של הבל - 'והבל הביא' במקום 'ויבא הבל'. אך כאשר הנושא קודם לנשוא, יש שני פירושים אפשריים: הרגיל הוא שמדובר ב'עבר רחוק', שְׁמָסֵפֶר על מעשה שקדם למה שנכתב לפניו. אך יש והמקרא מקדימה את הנושא לנשוא גם למטרה אחרת: למען ה**נְגִידַת** המעשה למעשה שקדם לו. לכאורה צֶדֶק זֶאב קִינֵן כאשר הציע שהמקרא משווה את מעשה הבל למעשה קין. אלא, למען ה**סר ספק**, הוסיפה התורה את שתי המילים 'גם הוא' - כלומר: **אין** היפוך סדר נושא ונשוא לצורך הנגדת מעשי האחים, אלא גם הבל - כמו קין - הביא קרבן, ועוד, הוא הביא **קודם**. אילו רצתה התורה לומר שהבל הביא את מנחתו **אחרי** קין - או אפילו באותו זמן - לא יכלה להוסיף את המילים 'גם הוא', כי הרי המילים האלה שוללים את ההנגדה.

והואיל והזכרנו **תחבולות**, אזכיר עוד כמה:

[א] וו ההיפוך

[ב] תוספת אות [או חיסור] ל'עתיד' כדי לציין איווי [כמו 'וַאֲבָרְכָה מְבָרְכְךָ' במקום 'ואברך'].

[ג] שימוש ב'עתיד' להביע הֶרְגֵל בהווה [כמו 'כי מן הבאר ההוא יִשְׁקוּ הָעֲדָרִים']

והנה כמה דוגמות בפרשתנו 'וירא' של **היפוך נושא ונשוא**:

[א] וה' אמר: המכסה אני מאברהם... = עבר רחוק

[ב] ואבימלך לא קרב אליה = עבר רחוק [בשלילה בא הנושא לפני הנשוא תמיד]

[ג] וה' פקד את שרה - רש"י: שָׁפֶקֶד כִּזְכַּר קוֹדֵם שָׁרָפָא אֶת אֲבִימֶלֶךְ. [והסביר את השינוי בפירוש בבבא קמא].

[ד] ולעומתם: ואברהם שב אל מקומו = בניגוד למעשה ה' המוזכר שם [אף כי ניתן לפרש שזאת לשון הווה נמשך].

אלהוא

הערת עורך..

הציטוט המדויק והמדוקדק: "אברהם של למקמו" (י"ח, ל"ג) ולא "אל מקומו"....

לכל מתפללי המניין השני בשבת (8:30):

עקב המעבר לשעון חורף והזריחה המוקדמת, יש לקרוא שלוש פרשיות של קריאת שמע ("שמע", "והיה אם שמוע", "ויאמר") לפני התפילה, כדי לקיים מצוות קריאת שמע בזמנה. **כך יש לנהוג עד שבת חנוכה.**

הרב ארי סט

ואמתת החפץ

עוד בהיותי מרכז ועדת דת ניסיתי ביחד עם הציבור לשנות את לוחות הזמנים בשמיני עצרת, ולהכניס לתוך מסגרות קשוחות את זמני התפילה והריקודים. לדאבוני ולדאבונם של רבים נוספים, לא הצלחתי לשנות מאום, וכמחלוקת דוד ומיכל המקראית, שוב הכתיבו ה"דוידים" את הסגנון, הגורר בעקבותיו העדר לוח זמנים.

ישנו פתרון אחד שיענה לצרכי הציבור החפץ בתפילת חג מחד, וציבור החפץ בהקפות סוערות וממושכות מאידך, והוא קיום ההקפות לאחר התפילה (כנהוג במספר קהילות). מאחר ופתרון זה לא התקבל, ואדם החפץ להגיע לקריאת התורה עם חתנים/ יזכור/ תפילת גשם ומוסף, אינו יודע מתי להגיע לבית הכנסת. זאת אחת הסיבות להיווסד המניין המוקדם, הכולל הקפות בנוסח מערב ומרכז אירופה, קריאה בתורה לכל הנוכחים, העלאת חתנים, יזכור ותפילת גשם מכובדת.

אופיו המחתרתי של מניין זה דווקא קוסם לי, מאחר ולמניין רשמי יש דינמיקה משלו ואם יהפוך למשהו רשמי, לא יעברו שנים רבות ועלול לקרות לו מה שקרה לקריאה ה"שקטה" של מגילת אסתר, ונמצא עצמנו עם ריקודים ממושכים, ותלות של ציבור גדול ברצונם של הרוקדים, וכך נקבל שני מניינים דומים, ומי שירצה מניין המתאים למסורת אבותיו יאלץ להקים מניין מחתרתי חדש.

אז מה הפתרון? הייתי שמח לראות פתרון של העברת ההקפות לסוף התפילה, אך איני משלה את עצמי שזה יעבור בהסכמה גורפת, גם תפילה עד שעת המנחה אינה מענייני שמחת החג (אין שמחה אלא בבשר וביין), ולכן הצעתי בעבר, ואני חוזר ומציע הכרזה על שעת התכנסות (**ללא דחיות**) בשעה 10:00 לסיום קריאת התורה, העלאת החתנים, יזכור, תפילת גשם ומוסף. כמובן שגם תפילת מנחה תהיה לאחר הסעודה, ולא "בחאפ" המקובל. המעוניינים בהמשך הריקודים, יוכלו לעשות זאת לאחר התפילה/ לאחר הסעודה/ בהקפות שניות או כל זמן אחר שאינו כובל את כלל המתפללים. כל זה, כמובן, עד לחזרתנו למנהג קריאת התורה שהיה נהוג בארץ ישראל, והוצאת "שמחת תורה" משמיני עצרת.

אשר צברון

אזכרה

במלאת 6 שנים לפטירתו של חברנו יוסי אילן ז"ל

נקיים אזכרה לזכרו בבית העלמין

ביום רביעי, י"ט בחשוון, 08/11/17, בשעה 16.00

יציאה לבית העלמין בשעה 15:45 ממשרדי הגד"ש.

צוות הגד"ש והמשפחה

אצטאונ'ס מאצרכת האיל הרך

שלום לחברי סעד.

כבר כמה חודשים שאני אתכם, בתפקיד רכות הגיל הרך, במקומה של שושי שיצאה לחופשת מחלה ונאחל לה מכאן החלמה מהירה. וזוהי פעם ראשונה שאני כותבת מעל דפי העלון.

שנת הלימודים תשע"ח בגיל הרך החלה זה מכבר, יצאנו לתקופת החגים העמוסה ושבנו אל השגרה, וזה הזמן לעדכן ולשתף במתרחש אצלנו.

- **מערכת הגיל הרך בקייבון מונה, ב"ה, 112 ילדים, כן ירבו.** בתי הילדים הומים ונשמעים בהם קולות שירה, משחק וצהלה. מחנכות הגיל הרך עובדות עם הילדים במסירות וניתן לראות את העשייה המרובה שלנו בחצרות, על שבילי הקייבון, בטיולים, במתקני המשחקים וכמובן בתוך הגנים עצמם.

- **פתחנו את שנה זו עם 6 בתי ילדים: גן דקל המונה 24 ילדים, גן רימון המונה 23 ילדים (2 גנים בוגרים) בגילאי 4-6, גן רקפת המונה 26 ילדים, שנפתח השנה כשהוא משופץ ומחודש ומשמש כגן שלישי של משרד החינוך והוא גן צעיר לגילאי 3-4. גנון גפן ובו 16 ילדים, פעוטון כלנית ובו 19 פעוטות ובית התינוקות צבעוני שבו 4 תינוקות, ואליהם עתידים להצטרף עוד במהלך השנה. ישנו רעיון שהולך ונרקם לפתיחת מרכז "דיאדה" בבית התינוקות כשהרעיון הוא לארח בבית התינוקות את האמהות בזמן ההריון, בתקופת חופשת הלידה עד לכניסת התינוק למערכת. ביחד נלמד, נשוחח ונכיר אחת את השניה, נתפנק בארוחת בוקר טובה, וכל זה למטרת קליטה נוחה יותר בעתיד. אני שמחה מאד על המערכת הגדולה שלנו ורואה את הברכה שבקהילת סעד. בע"ה בשנים הבאות, עם תנופת הקליטה והצטרפותן של עוד משפחות צעירות, המערכת רק תלך ותגדל.**

- נעדכן שהשנה נתמקד בשני נושאים עיקריים שילוו את הגנים בלמידה כוללת ובחוויה. הנושאים הם: 70 שנה למדינת ישראל והחקלאות.

בנוסף נשלב פעילויות שיחברו את המערכת לקייבון. וכאן נפנה אליכם קהילה יקרה ונודה מראש על שיתוף פעולה ועשייה למען ילדיכם במערכת ולמען הקהילה כולה. שיתוף הפעולה יבוא דרך גננות היחידות לקראת אירועים ספציפיים במשך השנה. השנה, בשיתוף יעל רבי – המדריכה הפדגוגית של המערכת, נבנה תוכנית ריענון בנושאים: עבודה בחומרים – הסדנא בגן, חצר הגרוטאות והטיול.

- **ציוד להעשרת הגנים** – במסגרת פיתוח החצרות והגנים, נשמח, כמו תמיד, לקבל רהיטים, חפצים שיצאו מכלל שימוש ומשחקים לחצרות ולבתי הילדים. ניתן להביא הישר אל הגנים.

אני מאחלת לנו המשך פורה ומלא בעשייה. חורף גשום ובריא.

סיטה וואיסבלוף – מנהלת הגיל הרך.

נינג'ות על הכביש

מאת: אשר רוני

רציתי לכתוב על התופעה כבר מזמן. איכשהו הדבר כל הזמן התעכב. פעם הייתי עייף. פעם אחרת חשבתי שזה לא רלוונטי. בפעם השלישית איבדתי עניין. אך עכשיו, כשמרוץ סעד החמישי יוצא לדרך ואיתו חלוקת החולצות השחורות, אני יכול לשתוק יותר.

כמובן שמדובר ברצים / צועדים בכביש העוקף, בלילה. ותמיד- תמיד בבגדים שחורים. בוודאי...

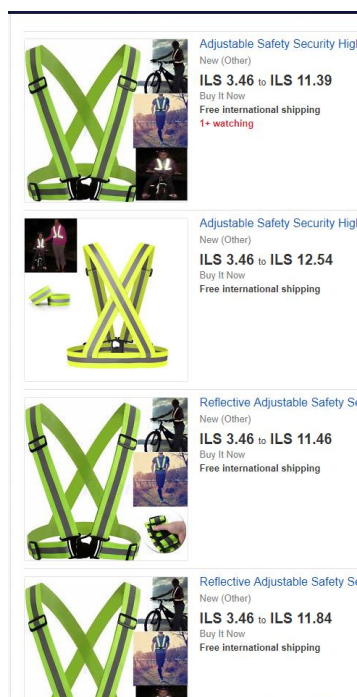
בילדותי היתה סדרה מצוירת בטלוויזיה ההונגרית בנושא זהירות בדרכים והסיסמה החוזרת ונשנית היתה שם: **"לראות ולהיראות"**.

כל מי שנסע אי פעם בלילה בסעד נאלץ כבר להתמודד עמה "נינג'ות" בלבושן השחור שצצות תכופות בקטעים החשוכים של הכבישים ורק בעזרת הקדוש-ברוך-הוא לא מסיימות את מסלולם תחת הגלגלים.

הפתרון? לא בשמים הוא. קוראים לו: אפוד מחזיר אור. ניתן להשיג בכל חנות לספורט או באינטרנט באיביי מחירו החל מדולר אחד בלבד (הובלה חינם).

רצים, רצות, צועדים, צועדות, ושאר נינג'ות על הכבישים! ונשמרתם מאוד לנפשותיכם.

ההבדל הוא עצום, **תמונה להמחשה** :

לאכול או לא לאכול זאת לא האלה, לפי דעתו...

לאחר אסיפת החברים בשבוע שעבר, יצאתי מהמועדון עם הרגשה לא נוחה. זה לא היה קלוקל קיבה, אלה קלוקל במחשבה שלי שהקהילה שלנו עובדת **ביחד**, ופותרת בעיות קשות **ביחד** למען טובת הכלל.

מצד אחד, אני שמחה מאד שהאסיפה היא לא היה סתם חותמת גומי עבור המוסדות. אמנם בחרנו בחברים למלא תפקידים ואנו תומכים בהם ומעריכים אותם על עבודתם המורכבת, אבל בהחלט **מותר לנו לחלוק עליהם** ולהציע אופציות אחרות. מי שאינו מסכים להצעות המועלות, זכותו להצביע נגד. הנוכחות באסיפה האחרונה חיזקה אצלי מאד את ההבנה שחשוב להגיע לאספות לברר כל דבר ולהציג את דעתנו.

משום מה, וקשה לי להסביר זאת במילים, האווירה באסיפה הייתה "פסימיסטית ושלילית". הדיון הרגיל והמנומס היה חסר לי. נושא "העברת ארוחת הבוקר למקום אחר" הוא רגיש מאד, אבל יחד עם זאת, לאחר שנודע לי על המצב הכלכלי הקשה בקיבוץ ועל הצורך לצמצם הוצאות ככל שניתן... ציפיתי ליותר הבנה.

הרי לא דובר על סגירה מוחלטת של ארוחת הבוקר כפי שסגרנו את ארוחת הערב בעבר, או על סגירתו של חדר האוכל. ההצעה היתה רק להעביר את הארוחה למקום אחר שהוא זול יותר לתפעול וכפי שאמר באסיפה עפר שלומי: "רוב החברים כבר הצביעו ברגליים והם אינם מגיעים בבוקר לחדר האוכל" ואת זאת יש לקחת בחשבון.

אולי עם מעט גמישות, נוכל כולנו להגיע לפשרה ופתרון משביע רצון. לא הייתי חלק מהוועדה שגיבשה את הדף והחליטה איך להציג את הדברים ואיני מצויה בכול הדברים שנבדקו, ועדיין אני חושבת שהמצב הקיים צריך להשתנות.

היה לי חשוב מאד לשמוע את דבריה של אתי קימלמן על חשיבות האופן בו משתמשים במועדון והיה לי חשוב מאד לשמוע שעלויות הפעלת החשמל במועדון משתוות לאלו של חדר האוכל.

הצעתי לבחור מקום אחר ולא להעביר את הארוחות למועדון. הבנתי גם שקיימת התנגדות לקיים את הארוחות בבית שקמה מסיבות שונות, אולי גן רימון הישן (כבר יש שם מטבח...) יכול להתאים? אולי אם נחליף את מערכת המיזוג המרכזי למזגנים קטנים יותר כמו בבית הכנסת שיאפשרו לחמם ולקרר איזור קטן של האולם הגדול יהיה יותר אפשרי וכלכלי להמשיך לקיים את הארוחה בחדר האוכל בעלות אחידה של 10 ₪ לסועד, עם תפריט שונה וצמצום צוות העובדים.

אני מודה שאני עדיין מבולבלת ואיני יודעת כיצד יש להתייחס לדף התחשיבים שקיבלנו. אולי הפתרון הוא בתקופת ניסיון שניתן לחלופות השונות כפי שביצענו בעבר בתחומים אחרים והשמיים עדיין נשארו במקומם...

שווה לנסות!

סנדי פרידמן

ט"ו קהילתית - תכנית חורף

רמי סימקין כתב בשבת האחרונה על כך שיש לעניין את ילדנו ולחנכם לעשייה חקלאית ושכדאי שידי ילדנו יכירו את רגבי האדמה כהמנון בני עקיבא- כפינו ברגבי אדמתה. אני יודעת שדובר בהקשר העתידי קיבוצי, עסקי, תעסוקתי, אך מצאתי קשר בדבריו לנושא גינת החוסן. אחת המטרות בהקמת הגינה היתה לחשוף את ילדינו ולו במעט לחוויה הזאת שיכולה לתרום להם רבות. משום מה נושא זה רחוק מליבם של אנשים הורים כילדים ועל אף כל הנסיונות הרבים לעניינם ההיענות דלה שלא לומר אפסית. יתרונות הגינה הקהילתית הם:

א. חיזוק המרקם הקהילתי, וגיבוש הקהילה.

ב. קידום מודעות וחינוך לעבודת האדמה, ועבודה של ארץ ישראל.

ג. קידום מודעות ערכי איכות הסביבה.

ד. קידום המודעות לצמחים ובעלי חיים.

ה. חיזוק החוסן של הפרט, והקהילה מול מצבי משבר.

ו. חיזוק הקשר בין הורה לילדו.

ואכן, כדי ליהנות מיתרונות אלו, נדרשת גם מעט השקעה ומאמץ. הגינה עברה עונה של הקמה ולמידה, וכתוצאה מכך הופקו מספר לקחים.

בין השאר מתוכנן השנה להרחיב את מתקני החצר, לטעת בוסתן, ולהמשיך בשתילת וזריעת ירקות וצמחי עונה.

כעת ברצוננו לשוב לגינה לעונת החורף הפעילה שתכלול גם ימי הפנינג בנושאים שונים ומגוונים, הפעלות וסדנאות וכמובן עבודה שוטפת פעם בשבוע בגידול ירקות.

בגינה הושקע זמן רב של צוות הגינה, ואף משאבים וכספים. לשמחתנו, נרתמו לרעיון גופים שונים המכירים בחשיבותה של יוזמה זו לדוגמא הסוכנות היהודית תרמה החודש \$3000 וכן מרכז חוסן שתרים בשנה שעברה ואישר את אותו התקציב גם לשנה זו, קק"ל יעבירו לנו 10 מפגשים והפעלות לילדים לאורך השנה בחגים ובמועדים מיוחדים וכן יתרמו שתילים לפי דרישה, כל זאת לאחר תהליך שלם של עניין והתקשרות מטעם צוות הגינה למוסדות.

על מנת להיערך בצורה מתאימה, אבקש מהמשפחות המעוניינות ליטול חלק בפעילות באופן קבוע, ליצור עימי קשר. בכוונתנו אף ליזום שיתוף פעולה עם מוסדות החינוך והבלתי פורמאלי, לשם קידום ושימוש בגינה.

ימי פעילות הגינה הקבועים יהיו בימי ראשון, בין השעות 1530-1630 (שעון חורף) ובכל חודש יפורסמו ימי הפעילות הפתוחים, הכוללים את הסדנאות, היצירה, וההפנינג..

נשמח לעוד מתנדבים שיצטרפו לצוות, ולמשפחות קבועות. בהצלחה לכולנו, זה בשבילנו.

113 ט"ו קהילתית

הלמנה לקידוש

לרגל בר המצווה של בננו - גבי, נקייט קידוש השבת (וירא)
לאחר התפילה במניין השני, באולם ההגשה של חדר האוכל
כל הציבור מוזמן!
משפחת יום טוב

לגבי יום טוב - מלל טוב לרגל בר המצווה
להילרי ולדני, לשושנה וכל המשפחה
איחולים לשמחות ולנחת!

לרחלי ויחזקאל אנדאו ולכל המשפחה
מלל טוב להולדת הנכד, בן לאמונה ולדידיה אנדאו
איחולים לאושר ושמחות!

להדסה ולחנן אולן ברכת מלל טוב כפול להולדת הנינים:
בן למרגלית וידידיה חפץ
בת לאסתר וליוחנן בן שלום
נכדים אתמר וירמיהו בן שלום

לשקמה וללירן יניב מלל טוב להולדת הבת
לרחל ולמנחם יניב ולכל המשפחה
איחולים לשמחות ולנחת

